

mentarer, som vi ikke mindst i Dag har kunnet glæde os ved i den konservative Presse. Det konservative Parti har taget sit Standpunkt. Det konservative Parti har givet sig med Hud og Haar ind under Venstre og Venstres Program. Fortsat Nedskæring er Maalet, fortsat Nedskæring, det er Hovedpunktet i det konservative Landsraadsråds Proklamation. Man synes tilfreds, ovenud tilfreds, med disse ubetydelige Lovforslag om Læder og om daarlige Klæder, som Ministeren har forelagt, og over dette Stykke Camouflage, som Lovforslaget om Konkurrenceforhold maa siges at være, hvis det skal løse Problemet om Dumping.

Dette synes man fuldkommen tilfreds med, ja ligefrem glad over, at der virkelig er kommet saa meget fra denne Regering, og man underskriver med Tilfredshed ogsaa, at den højtærede Statsminister reelt har givet dem en fuldkommen Afvisning af deres Ønske om en bestemt Traktatpolitik, men formelt har lovet dem, at Sagen gerne maa blive undersøgt i en bestaaende Ævighedscommission, der foreløbig har en halv Snes Aar bag sig.

Og allersidst nede i den sorte Gryde finder man de af Partiet anviste Veje til Erhvervslivets Fremme, de Veje, som de ved at Venstre kategorisk har afvist. De staar allersidst i Programmet, ligger nede i Bunden og vil aldrig komme op i Overkanen og faa nogen som helst Betydning. Ministeriet har paa Forhaand afvist disse Veje, Venstres Medlemmer har gjort det ude i Landet. Nej, de Veje, de kan faa Lov til at følge, det er Nedskæringsvejene, fortsat Elendighed for den fattige Del af Befolkningen og Mulighed for nu og da at faa en Naadegave i Form af lidt Skatteeftergivelse eller Skattelempelse, eller hvad det nu kan være.

Efter denne Beslutning kan ingen være i Tvivl om det konservative Partis Interesse. Industri og Haandværk, Arbejderne og andre, der er knyttet til disse Erhverv, ved nu, at de er svigtet totalt af det konservative Parti, der ganske vist sejrede ved et Valg for 11 Maaneder siden netop paa Løfter om en positiv Erhvervs politik i Spidsen for det hele. Nu ligger den positive Erhvervs politik nede i Bunden af Gryden, og ovenpaa svømmer alt det, som Befolkningen med voksende Harme vender sig imod.

Jeg lykønsker det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det er nogle Maaneder siden, han paa et Møde ude i Landet — det var vel i Horsens, formoder jeg — talte om,

at der skulde nu i den nye Samling atter føres en positiv Erhvervs politik efter de Linier, som han gik ind for: Told og hvad dermed hænger sammen, og han og det konservative Parti var naturligvis klare til at tage Assistance til denne Politik, hvor de kunde faa den (*Ole Bjørn Kraft*: Selvfølgelig!). Ja, selvfølgelig! Det var Ord, Ord, som Landsraadsrådet forleden Dag fejede ned ad Bordet. I Dag kan det ærede Medlem Hr. Korsgaard læse i Hovedorganet, hvad det nu gælder. Nu gælder det en Politik i Samling med Venstre om Venstres Program og intet som helst andet. Dér er det konservative Parti at finde.

Det er Slutningsordene i Dag til Oplysning for ærede Vælgere. Jeg siger, det er rart at have Klarhed over Vejen, og Vælgerne vil ogsaa sætte Pris derpaa. Lydigt har det konservative Parti nu opgivet sit eget for at følge Venstre i en antisocialistisk og arbejderfjendlig Politik. Dér vil Partiet være at finde i den Tid, der endnu maatte være det beskaaret. Vi indretter os derefter, og det konservative Parti, som før har været nær sin Udslættelse, vil atter faa Lejlighed til at erfare, hvorledes Vælgerne bedømmer Handlinger som dem, det konservative Parti nu har taget Ansvar for.

Pürschel: Der er Grund til at glæde sig over en Meddelelse, der i Dag er kommet fra Flensborg om, at den preussiske Stat nu har besluttet at yde et Statstilskud til Duborg Skolen dernede af en Størrelse, der omtrent svarer til det, der fra dansk Side ydes til de tyske Skoler her. Vi hilser med Glæde dette, at det store Tyskland saaledes følger det lille Danmarks Eksempel og yder en virkelig Støtte til Mindretallets Skoler. Meddelelser af denne Art bidrager efter vor Opfattelse mere til at sikre den gode Forstaaelse mellem Folkene, hvori jo ikke mindst de smaa Nationer er saa stærkt interesserede, end nok saa mange enstemmigt vedtagne og ganske tomme Fredsresolutioner fra Genève.

I Danmark ønsker jo alle oprigtigt et godt Forhold til vor store tyske Nabo, og alle forstaaer, at en human og i bedste Forstand frisindet Behandling af det tyske Mindretal i Sønderjylland er en Betingelse for et saadant godt Forhold. Derfor forstaaer alle ogsaa, at Myndighederne dernede lejlighedsvis viser en højsindet Overbærenhed overfor enkelte lidet ondartede Misgreb fra Folk, der tilhører Mindretallet. Men efter vort Skøn er et uundværligt Grundlag for et gensidigt godt